

дѣли тамъ, се прочуль родъ тѣ на *Пяста*, който, както казовать, като Пшемисла, билъ орачъ. Единъ отъ Пястити *Мечиславъ*, който билъ жененъ за чехската княгиня Домбровка, приялъ християнската вѣра първене отъ Чехити споредъ источнии обредъ. Нъ слѣдъ смъртъта на Домбровка той се оженилъ за една нѣмска княгиня; на нейно врѣме се усилило въ Полша нѣмско то влияние, и тамъ се утвърдило християнството споредъ римско-католическии обредъ (въ втората половина на X вѣкъ). Мечиславъ заедно съ това станалъ васалъ на германскии царь. Синъ му *Болеславъ I Храбрии* (992—1025) утвърдилъ въ Полша единопържавие, и приялъ кралска титла. Тоя войнственнии господарь, въстановилъ независимостъта на Полша отъ германскии царь, и съ честити войни расширилъ много прѣдѣлитѣ ѝ. Той завоювалъ Померания, Моравия, Силезия и Галиция, която отнелъ отъ прѣмници ти на великии князь киевскии Владимиръ Св., като се въсползувалъ отъ тѣхно то междуособие.

Въ негово то царование чехскии владика Св. Войтехъ (който се викалъ и Адалбертъ), подъ покровителство то на Болеслава, отишълъ надолу по Висла въ земята на дивити Пруси да проповѣда тамъ християнството то. Нъ Прусити го посрештали враждебно. Еднажъ Войтехъ миновалъ прѣзъ една гѣста усамотена гора; уморенъ отъ пътованіе, той заедно съ другаретѣ си спрѣлъ се да си почине на една поляна подъ едно дрѣво, и заспалъ; нъ скоро ги събудили страшни викове на евичници; видѣло се, че християнѣти са испаднали въ заповѣдната държава, която била посветена на главнии богъ на Прусити, дѣто никои не смѣялъ да влѣзе освѣнъ жръцитѣ. Жръцитѣ расърдени отъ това светотатство, на часъ тѣ убили Войтеха. Болеславъ искупилъ тѣло то му за толкова сребро, колкото тежало тѣло то, и съ голѣма слава положилъ остаткитѣ му въ Гнѣзенската цркъва. (Градъ Гнѣзно станалъ црковна столица на Полша, сир. столица на владиката — примаса).